

- 4) nosi broń, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub substancji psychotropowych albo podobnie działającego środka,
- 5) przywozi z zagranicy albo wywozi za granicę broń i amunicję lub przewozi broń i amunicję przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zaświadczenia właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej lub bez zgody właściwego organu Policji, a także nie dopełnia obowiązku pisemnego zgłoszenia przywozu broni i amunicji przy przekraczaniu granicy,
- 6) narusza zakaz przesyłania broni i amunicji za pośrednictwem podmiotów zajmujących się przewożeniem i doręczaniem przesyłek,
- 7) przechowuje oraz nosi broń i amunicję w sposób umożliwiający dostęp do nich osobom nieuprawnionych,
- 8) przewozi broń lub amunicję środkami transportu publicznego, nie spełniając warunku prawidłowego zabezpieczenia broni i amunicji,
- 9) przewozi broń i amunicję w kabinie pasażerskiego statku powietrznego, nie będąc osobą do tego upoważnioną na podstawie odrębnych przepisów,
- 10) nosi broń, naruszając ograniczenie lub wykluczenie możliwości jej noszenia określone przez właściwy organ Policji w pozwoleniu na broń, albo nosi broń, naruszając zakaz jej noszenia wprowadzony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych,
- 11) używa w celach szkoleniowych lub sportowych broni zdolnej do rażenia celów na odległość poza strzelnicami,
- 12) narusza przepisy regulaminu określającego zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy.

3. Kto posiada broń, nie mając przy sobie legitymacji posiadacza broni albo legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni, podlega karze grzywny.

4. W razie popełnienia wykroczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, można orzec przepadek broni i amunicji, chociażby przedmioty te nie stanowiły własności sprawcy.

5. Orzekanie w sprawach, o których mowa w ust. 1—4, następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 52. Zachowują ważność pozwolenia na broń i legitymacje noszące nazwę „pozwolenie na broń”, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 53. Do nie zakończonych decyzją ostateczną postępowań w sprawach pozwoleń na broń stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 54. Nie podlega karze, kto bez wymaganego pozwolenia posiada broń lub amunicję i w terminie do 90 dni od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu dobrowolnie zawiadomi o tym fakcie Policję oraz złoży broń i amunicję do jej depozytu.

Art. 55. Traci moc ustawa z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. Nr 6, poz. 43, z 1983 r. Nr 6, poz. 35, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 35, poz. 192 oraz z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 88, poz. 554 i Nr 114, poz. 740), z wyjątkiem przepisów art. 3, art. 18, art. 19 i art. 24—26, a także przepisów art. 27, art. 28 i art. 32—35 w części dotyczącej materiałów wybuchowych.

Art. 56. Ustawa wchodzi w życie po upływie 9 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu art. 54, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

550

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 czerwca 1999 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad, zakresu i trybu udzielania dopłat do oprocentowania kredytów na cele rolnicze.

Na podstawie art. 8 oraz art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 5 stycznia 1995 r. o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych (Dz. U. Nr 13, poz. 60 i Nr 83, poz. 418, z 1996 r. Nr 152, poz. 719, z 1997 r. Nr 80, poz. 504, Nr 107, poz. 690, Nr 121, poz. 770 i Nr 158, poz. 1044 oraz z 1999 r. Nr 27, poz. 243) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie szczegółowych zasad, zakresu

i trybu udzielania dopłat do oprocentowania kredytów na cele rolnicze (Dz. U. Nr 19, poz. 92, z 1996 r. Nr 3, poz. 18 i Nr 52, poz. 229, z 1997 r. Nr 36, poz. 219, Nr 82, poz. 519, Nr 97, poz. 597, Nr 105, poz. 665 i Nr 144, poz. 964 oraz z 1999 r. Nr 12, poz. 97) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Wysokość kredytów objętych dopłatami na cele, o których mowa w § 1 pkt 1—6, nie może przekroczyć łącznie równowartości 8 q żyta na 1 ha

użytków rolnych, według cen przyjętych do naliczenia podatku rolnego w roku, w którym zawarto umowy kredytowe.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

551

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 czerwca 1999 r.

w sprawie zasad współdziałania organów celnych z organami administracji publicznej oraz innymi państwowymi i samorządowymi jednostkami organizacyjnymi, a także zakresu ich świadczeń na rzecz organów celnych.

Na podstawie art. 286 § 2 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. — Kodeks celny (Dz. U. Nr 23, poz. 117, Nr 64, poz. 407, Nr 121, poz. 770, Nr 157, poz. 1026 i Nr 160, poz. 1084, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 160, poz. 1063 oraz z 1999 r. Nr 40, poz. 402) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Organy administracji publicznej oraz inne państwowe i gminne, powiatowe oraz wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne, zwane dalej „jednostkami współdziałającymi”, w granicach swoich ustawowych kompetencji są obowiązane współdziałać z organami celnymi przez:

- 1) niezwłoczne przekazywanie informacji o podejrzeniu lub zagrożeniu naruszenia przepisów prawa celnego oraz innych przepisów dotyczących przywozu towarów na polski obszar celny lub wywozu towarów z polskiego obszaru celnego,
- 2) niezwłoczne przekazywanie informacji o osobach, w stosunku do których zostały podjęte działania przez organy celne, w tym przez udostępnianie odpisów lub wypisów z prowadzonych rejestrów, a także kopii dokumentów dotyczących takich osób,
- 3) zapewnianie należytego przeprowadzania kontroli, skoordynowanych z działaniami organów celnych, w sprawach związanych z naruszeniem przepisów, o których mowa w pkt 1.

2. Wyniki kontroli, o której mowa w ust. 1 pkt 3, jednostki współdziałające przekazują niezwłocznie organom celnym, chyba że istnieje uzasadniona przyczyna odmowy lub przepisy odrębne nie zezwalają na udostępnienie danych.

§ 2. 1. Jednostki współdziałające podejmują czynności, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 1 i 3, z własnej inicjatywy lub na pisemny wniosek organu celnego.

2. Podjęcie czynności, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, następuje na pisemny wniosek organu celnego.

§ 3. 1. Jednostki współdziałające są obowiązane nieodpłatnie udzielać pomocy technicznej organom celnym w zakresie udostępnienia i utrzymania w należytym stanie pomieszczeń biurowych i składowych, środków łączności, środków transportu oraz sprzętu biurowego, zwłaszcza informatycznego.

2. Organ celny może żądać udzielenia pomocy technicznej, o której mowa w ust. 1, jeżeli wymagają tego szczególne potrzeby w związku z wykonywaniem zadań określonych w Kodeksie celnym, a których wykonanie nie jest możliwe bez udzielenia tej pomocy przez jednostki współdziałające.

3. Szczegółowy przedmiot świadczeń w zakresie, o którym mowa w ust. 1, a także tryb udzielania pomocy technicznej określają porozumienia zawierane przez organy celne z jednostkami współdziałającymi.

§ 4. 1. W razie zaistnienia okoliczności wymagających natychmiastowego działania, funkcjonariusz celny może zażądać podjęcia czynności, o których mowa w § 1 ust. 1 oraz w § 3 ust. 1, bez zachowania formy pisemnej lub formy porozumienia, wymaganych stosownie do § 2 oraz § 3 ust. 3, z zastrzeżeniem § 2 ust. 2.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, organ celny niezwłocznie potwierdza żądanie w formie pisemnej, określając w szczególności zakres czynności jednostki współdziałającej oraz uzasadniając konieczność podjęcia natychmiastowego działania.

3. Jeżeli wymagają tego przepisy prawa lub jest to konieczne z uwagi na interes osób trzecich albo jednostki współdziałającej, jednostka ta, po wykonaniu czynności podjętych w trybie ust. 1, sporządza protokół, który powinien zawierać: termin, miejsce, zakres podmiotowy i przedmiotowy czynności, warunki ich realizacji, nazwiska i imiona oraz podpisy osób w nich uczestniczących, a w razie braku podpisu — adnotację o przyczynie jego braku.